

VIRÁG GÁBOR

ÁLDATLAN ÁLLAPOT

Könyv Guru
Budapest, 2025

ISBN 978-615-6766-84-7

© Virág Gábor, 2025

Minden jog fenntartva. Jelen könyvet, illetve annak részeit a kiadó előzetes írásos engedélye nélkül tilos reprodukálni, adatrögzítő rendszerben tárolni, bármilyen formában vagy eszközzel – elektronikus vagy más módon – közölni.

© Ad Librum Kft.
info@adlibrum.hu
www.adlibrum.hu
facebook.com/adlibrum

Az Ad Librum Kft. tagja a Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének (MKKE) és a Magyar Könyvkiadók Érdekvédelmi Szövetségének (MKÉSZ).

Kiadóvezető: Dr. Soós Gábor
Felelős szerkesztő: Bíró Csilla
Borító: Virág Gábor
Tördelés: eClassic

Nyomda: PRINT GROUP Sp. z o.o. Lengyelország

*„Tudom, hogy a testi fájdalmat vállalod,
de most alighanem fájdalmas gondolatokra is szükség lesz.
Hajlandó vagy rá?”*

Stephen King: Bilincsben
(Fordította: Szántó Judit)

ALÍZ

1.

A férjem hűvös tekintettel mered kifelé a szélvédőn, mintha itt sem lennék. Jobb hüvelykujját a kormányra akasztva tartja egyenesben a kocsit, míg baljával az ajtón könyökölve szüntelenül csipkedi az alsó ajkát. Mindig ezt csinálja, ha ingerült. Már a látványától is fázni kezdek.

Egy szót sem szólt hozzám azóta, hogy elhagytuk a színházat. Klaudia nem tartott velünk, mert a sógorom vállalta, hogy hazafuvarozza, mondván, hogy úgymint útba esik neki. Ez persze hazugság. Márk még csak nem is a budai oldalon lakik. Valójában Klaudiának esze ágában sem volt a kellenél többet egy légtérben tartózkodni velem. Soha nem is titkolta előttem az ellenszenvét. Még egy pár órával ezelőtt is, a színház büféjében sem szégyellt kibeszélni a fia előtt.

– Botrány, ahogy a vacsoránál viselkedett – panaszkodott Márknak mit sem törődve azzal, hogy mögöttük állok. – Ráadásul képes volt pont a születésnapomon jelenetet csinálni. Látni sem bírom.

Én úgy tettem, mint aki meg sem hallja. Kicsit távolabb húzódtam egy oszlophoz, és bámultam a poharamban felszínre törő buborékokat. Azon töprengtem, hogy milyen jó lenne mindet meginni. Rohadtul kívántam, de inkább csak fel-le döntöttem a szám előtt, hogy legalább az ízét érezhessem egy kicsit. Közben fél szemmel az anyósomat lestem, aki velem ellentétben egy kortyot sem sajnált magától. De hát ki is merete volna szóvá tenni neki? Egyrészt a hatvanötödik születésnapja volt. Mától fogva jogosulttá vált az öregségi nyugdíjra, holott életében egy percet sem dolgozott. Másrészt neki már úgyszemint parancsolt senki. Tizenhárom éve özvegy, két felnőtt fiúval a háta mögött. Ő már megette

a kötelességét. Azt csinálhat, amit csak akar. Többek között szabadon csesztethet bármiért.

– Hogy akarsz így teherbe esni, ha ennyit iszol? – hallom most is a fejemben.

Persze ő könnyen beszél. Neki nincs már erre gondja. Pláne, hogy ennyi pohár után is olyan egyenesen állt előttem, mintha karóba húzták volna. Lábai meg sem inogtak a tízcentis magas sarkúban, hegyes álla pedig egy fokkal sem zárt merőlegesnél kisebb szöget a testével. Szeme zölden ragyogott, akár egy macskáé. Néha az az érzésem, hogy sötétben is lát vele. Testhez simuló vörös szaténruháján egy árnyalatnyi úszógumi sem látszott át, nem úgy, mint nekem, akinek az élete mással sem telik, mint a kalóriák számolgotásával.

– Nagyon kell vigyáznod, főleg, ha gyereket akarsz – közölte az előadás előtt az étteremben, miután rendeltem magamnak egy tripla csokis mousse-t. Épp indulás előtt dicsértem meg magam a tükör előtt, amiért újra belefértem a harmincnolcas kék ruhámba, és úgy éreztem, ennyi jutalom kijár nekem érte. De természetesen Dia másképp gondolta.

– Egy sütemény nem fog megártani – magyarázkodtam.

– A kilók nagyon alattomosan kúsznak ám fel. A fiam pedig nem szereti a molett nőket. Igaz, Dominik?

Tőlem jobbra a férjem épp kortyolt egyet a borából, és a mozdulattal valahogy sikerült elrejtenie a diszkrét bólintást. Azt hitte, nem veszem észre.

– Nem kell aggódnod, anya – szólalt meg úgy téve, mintha engem védene. – Alíz kiváló formában van.

– Most még. Jut eszembe, hogy áll a babaprojekt? – váltott olyan bájos, cincogó hangnemre, amit csak a nagyobbik fiának tartogattott. Fel sem tűnt neki, hogy a mellette ülő Márk arca egy pillanat

alatt megnyúlik és halottsápadtra vált. A gyerektéma mostanában nemcsak minket érintett érzékenyen. Márk ugyanis nemrég veszítette el a születendő kisbabáját, és vele együtt a menyasszonyát is. Szörnyű tragédia volt ez neki, és még nem volt ideje kiheverni. Persze az anyja a világért sem zavartatta magát emiatt. Azt a lányt sem utálta kevésbé, mint engem. Kész örömnép volt számára, amikor végre kikerült a képből.

– Úgy néz ki, egyelőre még várat magára, de rajta vagyunk az ügyön – felelte helyettem Dominik gyengéden megpaskolva a kezemet az asztalon. Így jelezte, hogy jobb, ha most inkább csendben maradok.

– Hát, csak ne várjatok olyan sokáig! Jobb mielőbb túlesni rajta. Te sem maradsz örökké fiatal – trillázta Dia ismét nekem címezve. – Az évek még a kilóknál is alattomosabbak.

Nyilván arra célzott, hogy a magam harminchárom évével már jócskán benne vagyok a „most vagy soha” pillanatban, de a dolog egy ideje már nem igazán rajtam múlt. Régóta terveztünk már gyereket, és amikor úgy láttuk, hogy hiábavaló minden próbálkozás, Dominik a legjobb orvost szerezte meg nekem. Rendszeresen szedtem a terhesség előtti vitaminokat, és minden utasítást rendre betartottam.

– A doktor úr szerint semmi akadálya, hogy teherbe essek, és még tökéletesen időben vagyok. Nem mindenkinek jön olyan könnyen.

Dominik állta kissé mintha megfeszült volna, amiért megint leállok vitatkozni az anyjával.

– Hát, biztos, ami biztos, én a helyedben megvizsgáltatnám magam még egyszer. Nehogy kiderüljön, hogy a fiam olyan nőt vett el, aki még unokát sem képes adni nekem.

Még a villa is megállt a szám előtt a levegőben. Igaz, hogy Dia sosem hagyott ki egyetlen alkalmat sem, hogy beszéljön nekem, de ma este tényleg kezdett túllőni a célon. Óriási erőfeszítésembe telt, hogy ne veszítsem el a fejem, márpedig a legutóbbi ilyen esetnek még a gondolatára is nyilallt egyet a hátam.

Néma kínlódásomra Dia frissen feltöltött arcán elégedett mosoly villant. Úgy feszült rajta a bőr, hogy ha még szélesebbre húzza, úgy pukkan szét, mint egy túltöltött pulyka a sütőben.

Legnagyobb bánatomra ez nem történt meg, mégis olyan erősen koncentráltam rá, hogy az apró desszertvilla kis híján meghajlott az ujjaim közt. Neki fogalma sem volt róla, mi mindenben mentem át mostanáig. A kellemetlen vizsgálatok, a rendelők steril szaga, a hideg kengyel, a rengeteg tűszúrás és fájdalmas matatás, amikben részem volt. Nem is beszélve a várakozással teli órákról, napokról, amelyek jórészt vak találgatással és aggódással teltek, hogy legközelebb valami olyasmit közölnek, aminek nem fogok örülni. Ő és Dominik persze mindezt csak ölbe tett kézzel nézték, és akkor ott, az asztaluknál ülve eszembe jutott, hogy a férjem még csak a legalapvetőbb részét sem vette ki ebből az egészből. Milyen jogon feltételezi ez a nő, hogy mindig csak bennem lehet a hiba?

Egyszerűen kötelességemnek éreztem tudtára adni, hogy a drága fiacskája sem biztos, hogy mindenben olyan tökéletes.

– Nem tudom, miért gondolod, hogy kizárólag velem lehet valami baj. Elvégre Dominiket egyszer sem vizsgálták meg – a férjem felé fordultam. – Szerintem ideje lenne neked is időpontot kérned. Meg kellene tudnunk, hogy veled is minden rendben van-e.

Dominik, aki Márkkal egyetemben eddig csendesen élvezte az anyja velem szembeni csipkelődéseit, hirtelen felkapta a fejét, és olyan szemeket villantott rám, amitől összerándult a gyomrom. Volt már elég alkalmam elmerülni ebben a nézésben. Testem

számos pontja figyelmeztetően jajdult fel rá, és legszívesebben abban a pillanatban visszaszívtam volna minden szót, de már késő volt.

– El nem tudom képzelni, hogy Dominikkal bármi gond lehet – kelt a védelmére rögtön az anyja. – Nézz csak rá! Majd kicsattan az egészségtől. Az apja kiváló génjeit örökölte.

Dominik figyelmeztetően végigmért az anyjától örökölt zöld szemével, és én azt kívántam, bárcsak nyílna egy titkos átjáró alattam, amin kiszökhetek. A jóképű férjem, a hátrafésült hullámos, fekete haja és elegáns öltönye ellenére is olyannak hatott most, mint egy rémisztő vad, aki nem ismer kegyelmet.

– Szerintem jobb lesz, ha indulunk, anya. Lekéssük az előadást – zárta le a beszélgetést Márk, látva, hogy a testvérének mennyire nehezebb esik uralkodni magán.

Dia győzedelmes mosolya a színházig kísért. Ma is nyugodtan hajthatja álmra fejét, amiért sikerült ismét éket vernie közénk. A tőlünk kapott többmillió gyémántnyaklánc sem ért fel neki akkora ajándékkal, mint az, hogy a férfiúi büszkeségében sértett fiával kell végigülnöm a *Csárdáskirálynőt*. Aki rám sem néz azóta, hogy beszálltam mellé a kocsiba, így csak bámulok kifelé az ablakon, figyelve a Nagykörút elsuhanó téglapületeit. Előrébb a hosszú, sárga villamosok oda-vissza zümmögnek el mellettünk a fényárban úszó Margit hídon. A Duna sötét víztükre oltalmazón öleli át a hatalmas szigetet, amely közel nyolcszáz éve őrzi névadójának szomorú emlékét.

A félig lehúzott ablakon friss tavaszi szellő áramlik be, de Dominik szobormerev profiljától jeges huzatnak érzem. Elfojtott dühének hullámai már a partjaimat csapdossák, és csak idő kérdése, hogy mikor ragadnak magukkal.

Más már régen azt mondta volna, hogy szálljak ki, lépjek le, amíg tehetem. Persze könnyen beszélnek azok, akik nem tudják, milyen, amikor senkid sincs magadon kívül. Ha olyan titkokat őrzöl, amelyek miatt sokkal rosszabb várhat rád, mint ami most van.

Mert mindig van rosszabb. Anyám gyerekkoromban elhagyott. Az apámról azt sem tudni, hogy kicsoda. Intézetben nevelkedtem, és amikor kikerültem onnan, nem volt hová mennem. Még kajára is alig volt pénzem, nemhogy lakást bérelni vagy továbbtanulni. A nevelőotthonban volt egy barátnőm, Petra, akinek a bátyja hajlandó volt elszállásolni magánál, amíg talpra nem állok. Gyakorlatilag ők ketten tanítottak meg rá, hogyan boldoguljak az életben, ha nincs más, akire számíthatok.

Aztán mint egy tündérmesében, jött Herczeg Dominik, az én „megmentőm”, minden nő álma. A jóképű, gazdag, befolyásos férfi felkarolt, csókokkal, virágokkal és gyönyörű holmikkal halmozott el. Na meg persze ígérekkel, hogy örökké szeretni fog, és gondoskodik rólam.

Ma már abban is kételkedem, hogy képes-e egyáltalán szeretni bárkit önmagán kívül. Sokáig tartott, amíg rájöttem, hogy a neve ellenére ő nem a daliás herceg fehér lovon, akiről a magamfajta lányok álmodnak kiskorukban. A hercegek nem emlékeztetik folyton a hitvesüket, hogy honnan jöttek. Nem zárják napokra a szobájukba őket, mint valami foglyot. Kivéve az enyémet, aki olykor ennél durvább dolgokra is hajlandó.

Egyszer azzal büntetett, hogy mogyoróolajat tett a salátámra, pedig tudja jól, hogy allergiás vagyok rá. Feldagadva, fuldokolva rohant velem a sürgősségire, ahol aggódva mesélte az orvosoknak, hogy biztosan mellényúltam a szekrényben az üvegnek. Olyan meggyőzően adta elő, hogy a végén még én is elhittem magamról, hogy ilyen figyelmetlen vagyok.

– Néha olyan szétszórt vagy. Emlékszel, hogy a múltkor is bedugva hagytad a hajvasalót?

Már hogyne emlékeztem volna. Csak arra nem emlékeztem, hogy egyáltalán vasaltam-e aznap reggel a hajam. De olyan magabiztosan állította, hogy látta, amikor bejött reggel a fürdőszobába, amitől gondolkodás nélkül hittem neki.

Mire hazaengedtek a kórházból, annyiszor ismételte el az olajjal kapcsolatos teóriáját, hogy szinte láttam magam az üveggel a kezemben, és hónapoknak, sőt éveknek kellett eltelniük ahhoz, hogy egyáltalán felmerüljön bennem, honnan is volt nekünk mogyoróolajunk. Hiszen még egy doboz zabpelyhet sem veszek anélkül, hogy meg ne nézzem a címkén az összetevőit.

Az első évfordulónk után nem sokkal a török Riviérán nyaraltunk, ahol elvesztettem az eljegyzési gyűrűm. Dominik eredetileg egy párizsi utat tervezett nekünk ötcsillagos szállodával, színházzal, Louvre-ral és luxuséttermekkel. Világéletében utálta a homokot és a tengert, még a napra is alig merészkedett ki, mert villámgyorsan rákvörösre égett. De végül Márk közbenjárásával sikerült meggyőzőnöm, hogy ejtsük a városnézést. Utólag visszagondolva persze szívesebben másztam volna meg gyalog, tűsarkúban az Eiffel-tornyot ahelyett, hogy egy héten át naphosszat a zsörtölődéseit hallgassam. Ott tartózkodásunk alatt egy percig sem szűnt meg tudtomra adni, mennyire utálja az egészszet. Hol az időjárásra panaszkodott, hol az ételeket kritizálta, és közben minden alkalmat megragadott arra, hogy belekössön a személyzet valamelyik tagjába.

– A legjobb szállodát foglaltam le, erre te pont ide akartál jönni.

Aznap, amikor végre rá tudtam venni, hogy legalább egyszer jöjjön le velem a partra, levettem a gyűrűm és a széfbe a raktam. Csakhogy mire visszaértünk a szobába, nem volt sehol, Dominik

pedig határozottan állította, hogy látta rajtam, amikor bementem a vízbe. Az egész szobát felkutattuk, de ő szentül meg volt győződve róla, hogy a vízben hagytam el.

– Mi van, ha betörték és ellopták? – találgattam.

– Akkor más is eltűnt volna – vágta rá. Nyilván, hiszen minden más érintetlenül hevert a széfben: az összes készpénz, az irataink és az apjától örökölt Cartier.

– Van róla fogalmad, mennyibe került? – őrjöngte, és én a párnámba zokogva hallgattam a kiselőadást arról, hogy milyen szétszórt és felelőtlen vagyok.

Másnap ugyanolyan némán tettük meg az utunkat hazafelé, mint ahogyan most is. A gyűrű persze sosem lett meg. Viszont pár hónapra rá egy reggel rám telefonált, hogy vigyek utána egy dossziét a dolgozószobájából. Normál esetben nem szívesen engedett be oda, de aznap vészhelyzet volt a szállodában, és nem volt már ideje visszafordulni. Így találtam rá a fiókban egy régi zálogcédulára, amit sosem váltottak ki.

Nem mertem szólni neki, de attól fogva minden lépését gyanakodva figyeltem.

Aztán, ahogy közeledett a negyvenhez, úgy vált egyre sürge-többé neki, hogy teherbe essek. Nem mintha minden vágya egy üvöltő csecsemő lett volna, inkább az anyja nyomására győzte meg magát, hogy ideje lenne utódot nemzenie. Vagyonokat költött nekem orvosi vizsgálatokra és étrend-kiegészítőkre. Olyan diétákra kényszerített, hogy inkább haltam volna éhen, mint hogy meg-egyem azokat az ételnek nevezett vackokat. Időre szeretkeztünk – már ha azt egyáltalán szeretkezésnek lehetett nevezni –, és szinte óramű pontossággal követte a naptárban a peteérésemet. Lassan kezdem úgy érezni magam, mint egy gazdatest. Egy méh, amelynek az a dolga, hogy beteljesítse a rá szabott kötelességét. Mintha

egy nőnek pusztán két funkciója lehetne az életben: szép legyen és termékeny. Csakhogy nagyon úgy fest, hogy ezekből legfeljebb csak az egyiknek tudok neki megfelelni.

Őszintén szólva, már nem is vagyok annyira biztos benne, hogy akarok gyereket. Egykor akartam, mindennél jobban. Szerintem az összes kislány arról álmodik, hogy egyszer anya lesz. Ez valahogy belénk van kódolva genetikailag. Legalábbis a legtöbünkbe. De én sosem gondoltam rá kötelességként, és amióta Dominik az anyjával karöltve kötelezően előírták nekem, hogy mielőbb reprodukáljam a férjem „kiváló génjeit”, nem tudok olyan jó szívvel gondolni az anyaságra, mint régen.

És a házasságomra sem, melyből számomra soha nem lehet kiút.

Dominik leparkol a hatalmas Range Rover mellé a kocsibeállón, majd tudomást sem véve rólam kiszáll. Nem szól, hogy menjek vele. Egyszerűen rám csapja az ajtót, és otthagy. A visszapillantóból látom, ahogy a kerten át sietve elindul a házukba – ebbe a kétszintes, nyolc hálószobás palotába, amihez hátul még egy óriási medence is tartozik. Minden szobához külön fürdőszoba, lent hatalmas nappali, étkező és egy akkora konyha, mint a régi bérelt lakásom. Dominik apja vette és újíttotta fel több mint húsz éve. A kilencvenes évek olajszőkítő bizniszei igen jól jövedelmeztek neki. Még egy saját szállodára is szert tett a belvárosban, amely a Millennium Hotel nevet kapta, és amely a halála után egyenest a fiaira szállt.

Várom egy kicsit, aztán lassan kinyitom a Lexus ajtaját, hogy kimásszak a finom bőrülésből. Rögtön megérzem, hogy a

távollétünkben itt járt a kertész. Odakint frissen nyírt pázsit illata fogad, és az éjszaka mindent elnyomó, halott csendje. A hatalmas ház sápadt óriásként tornyosul fölém. A meredek felhajtón állva olyan érzésem van, mintha rám akarna zuhanni. Pompás kinézete ellenére egyáltalán nem úgy fest, mint egy otthon. Csak hideg kő és malter, valamint temérdek luxusholmi precízen megkomponált halmaza. Semmi nincs benne, ami otthonossá tenné. A két méter széles, drága szatén ágyneművel borított ágyunkon fekvé néha visszasírom a kopott kihúzható kanapémat az albérletemből, ahol megannyi estét töltöttem el Milli cicámmal. A kis szürke szeretetgombóc minden este odakucorodott mellém, és piciny testével melegített, míg el nem aludtam. Sajnos őt nem hozhattam magammal. Pedig azt hiszem, az a csöppnyi állatka volt a valaha legőszintébb, legtisztább lény az életemben. Mert hát mi változott azóta, hogy egy gazdag, befolyásos ember felesége lettem? Dominik szépen felöltöztet, rendszeresen elhalmoz drága holmikkal, és úgy mutogat mindenkinek, mint valami trófeát. Aztán hazaérve a négy fal közt kénye-kedve szerint vesz birtokba, nekem meg mint kötelességtudó asszonynak hálásnak kell lennem azért, hogy ilyen jól gondoskodik rólam. Senki nem tudja, honnan jöttem, mit csináltam korábban – még az anyósom sem. Ahogyan azt sem, hogy miket követtem el, amiért soha nem hagyhatom el ezt a háznak nevezett börtönt.

Életem végéig az adósa leszek a férjemnek, és az a sorsom, hogy némán túrjem, amit még a hátralevő részére tartogat nekem.

Már az előtérben megérezem a tömény whiskyszagot a nappali feől. Dominik nem vesztegette az idejét, máris üveget bontott, hogy még tovább korbácsolja a lelkében szunnyadó éhes szörnyet.

Amilyen halkan csak tudom, becsukom magam mögött az ajtót. Már odakint levettem a magas sarkúmat, hogy a kopogása ne áruljon el. Ettől még nem kerülhetem el a találkozást, de szeretném addig késleltetni, ameddig csak lehet. Ez nem olyan, mint egy sebtapasz, amelyet jobb minél gyorsabban letépni. Itt a felkészülésnek nagyobb jelentősége van, mint gondolnánk. Ha Dominik elegendő időt tölt magában, jó eséllyel álomba issza magát a kanapén. Vagy kellőképp eltompul ahhoz, hogy már semmi se érdekelje. Ha szerencsém van, reggelre megbékél, és elfelejti az egészet. A remény hal meg utoljára.

Elindulok a lépcső felé a hófehér márványlapokon. Most is olyan makulátlanul tiszta, hogy látom magamat a felületén. A bejárónő mindennap eljön, és tetőtől talpig kitakarít, elintézi a bevásárlólistát, amit a konyhában hagyok neki, hozza-viszi a ruháinkat a tisztítóból. Persze mindezért jól meg is van fizetve, mégis sokat panaszkodik nekem arról, hogy egymaga alig tud végezni mindennel.

Amikor összeházasodtunk Dominikkal, állandó bentlakó személyzetünk volt. Minden reggel friss kávé és reggeli várt minket az asztalon, és a kertész sem kéthetente jött, hanem kétnaponta. A szálloda sajnos már nem ment olyan jól, mint Simon idejében. Halála után idősebb fiúként a férjem lett a többségi tulajdonos, és ez nem vált előnyére. A kétezernyolcas válságból épp csak talpra állt szálloda még javában küzdött a fennmaradásért, és nem volt felkészülve egy ilyen hedonista élvhajhászra. Látva Dominik alkalmatlanságát az apja egykori befektetői szép lassan elszivárogtak, ami végül újabb adósságokhoz és megszorításokhoz vezetett.

A személyzet közel felére csappant, a VIP-vendégek sorra elmaradoztak. Márk számtalanszor figyelmeztette a bátyját, hogy ne szórja úgy két kézzel a pénzt a saját kényelmére, de Dominik folyton lehurrogtá, hogy mit sem ért ő az üzlethez. Mégis ő az, aki az összes hétvégéjét egy tetőtéri lakosztályban tölti nélkülem, a jó ég tudja, kiknek a társaságában. Azt sem vonom kétségbe, hogy mindenféle nőket hord fel oda, és tudomásom szerint a szerencsejátékot sem veti meg. Már meg sem próbálja titkolni, hogy előszeretettel látogatja a város különböző kaszinóit és sztriptíz-bárjait. Szemrebbenés nélkül állít be hozzám rúzsfoltos ingben, női parfüm- és whiskyszagúan. Csak abban reménykedek ilyenkor, hogy előbb nyomja el az álom, mint hogy észrevenné, hogy én is ott vagyok.

Egyesével szedem a fokokat felfelé, egyik kezemben a cipőmmel, másikkal a korlátot szorítva. Már majdnem fent vagyok, amikor hallom, hogy a nevem visszhangot ver a tágas előtérben.

– Alíz?

Már a forduló után járok, így nem láthat, mégis érzi a jelenlétemet. Úgy szagolja ki a prédát, mint egy ragadozó. Gyorsan a fal mellé lapulok, majd szobormereven várom, hogy mi lesz. Levegőt is alig veszek, nehogy megneszelje.

– Ne játssz velem, Alíz! Tudom, hogy itt vagy. Érzem a parfümöt. Gyere ide azonnal!

Eszemben sincs, ehelyett olyan gyorsan teszem meg az utolsó lépcsőfokokat, ahogy tudom. Már nem törődöm a lépteim zajával, egyedül az érdekel, hogy biztonságban magamra zárhassam az ajtót, mielőtt felér.

Már csak karnyújtásnyira vagyok a céltől, amikor a sarkamban hallom a cipője dübörgését a deszkákon. Még azelőtt elkap,

hogy a kilincserért nyúlhatnék. A karomnál fogva megpördít és magához ránt.

– Csak nem bujkálsz előlem, kiscicám? – sziszegi egészen közelről. A friss whiskygőz forrón és nedvesen csapódik le az arcomon. Olyan győzedelmesen néz le rám, mint aki megnyert egy kincskereső játékot.

– Én... én csak le akarok feküdni – motyogom. – Fáradt vagyok.

– Szóval le akarsz feküdni – inkább kérdésnek hangzik, tele fenyegetéssel. – Képzeld, én is pont ezt terveztem.

Azzal taszítani kezd befelé az ajtón. A karomat még mindig sasuként szorítja, mire a cipőm tompa puffanással landol a folyosó bézsszínű padlószőnyegén.

– Kérlek, Dominik! Tényleg nagyon fáradt vagyok. Beszéljünk meg ezt holnap.

Cseppet sem hatja meg a könnyörgésem, sőt elégedettnek látszik attól, hogy ismét az ő kegyelméért fohászkodom. Addig lökdös, amíg a vádlím bele nem ütközik az ágy szélébe, és egyensúlyomat veszítve le nem huppanok rá.

– Ki akar itt beszélgetni? Az előbb mondtad, hogy le akarsz feküdni.

– Úgy értem, arról, amit a vacsoránál mondtam – magyarázom neki. Erre nagy kegyesen elenged, és tesz egy lépést hátra. Sajgó karomat a másikkal átölelve próbálom visszatartani a remegést.

– Á, szóval arra gondolsz! – mondja, mintha nem tudná, majd idegesen járkálni kezd előttem. – Úgy érted, amikor az anyám és az öcsém előtt ecseteltem, hogy nem vagyok elég férfi teherbe ejteni téged?

– Tudod jól, hogy nem így értettem!

– Nem? Akkor, hogy?

– Ennek semmi köze a potenciádhoz vagy a szexhez. Az orvos is megmondta, hogy a férfiak is lehetnek meddőök, de te sorra elutasítottad a vizsgálatokat. Én becsülettel végigcsináltam mindent. De te arra sem voltál képes, hogy beleverd egy pohárba!

Szinte én is meglepődöm azon, ahogy a félelmemet megint az indulat és sértettség váltja fel bennem, még úgy is, hogy ezzel csak még több olajat öntök a tűzre. Dominik úgy csap le az alkalomra, mintha csak erre várt volna.

– Ne merészelj így beszélni velem! – üvölti a képeembe, pofonhoz lendítve a karját fölöttem. Én reflexből az arcomat védem a karommal.

– Kérlek, ne!

– „Kérlek, ne!” – ismétli gúnyosan, engem utánozva. – Ne játszd meg az ártatlan báránycsaját! Mindketten tudjuk, hogy nem vagy az.

– Hogy is felejthetném el, amikor nem győzöl folyton emlékeztetni rá! De ez nem változtat azon, hogy talán mindent fölöslegesen csináltam végig.

Úgy mondom ezt, mintha bármivel is meg tudnám győzni. Akár térden is csúszhatnék előtte, akkor sem kerülhetném el a haragját.

– Most már aztán elég volt! – kiáltja, és akkorát lök rajtam, hogy hanyatt elterülök az ágyon. – Ideje egy kis leckét tanulnod arról, hogyan kell befogni a lepcsés szádát!

Mire kimondja, a zakója és a nyakkendője már a földön hever mellette, és az övcsatját bontja. Én pánikszerűen feljebb húzom magam a támlához, hogy minél távolabb kerüljek tőle, de ő megragadja a bokáimat, és egy mozdulattal visszaránt.

– Ne menekülj, bogaram! Most majd megmutatom, milyen az igazi férfi. Lehet, pont erre lesz szükséged, hogy végre bekapd a legyet.

– Ne gondold, hogy ezek után majd pont neked szülsz gyereket! – ordítom az arcába, majd felpattanok, és az ajtó felé veszem az irányt. A fejembe ekkor váratlanul éles fájdalom nyilall, ahogy a levegőben elkapja a hajam, és annál fogva vonszol vissza. Sikoltva kapálózom a markában, amíg le nem dob megint a matracra. Látom, hogy egy sűrű barna hajcsomó lóg ki az ujjai közül, és a fejemhez kapva hátul meleg nedvességet érzek. Vért.

– Miért teszed ezt velem? – zokogom a vöröslő tenyerembe.

– Nem kellene ezt tennem, ha tudnál rendesen viselkedni – vonja meg a vállát, és már bontja is a sliccét, hogy kiszabadítsa keményen lüktető péniszét. – Érdekes, hogy régen nem voltál ennyire finnyás, amikor azokkal a senkikkel baszattad magad. Pedig azt mondják, a kurvából lesz a jó feleség. Majd megmondom nekik, hogy tévednek.

– Tudod jól, hogy egy szó sem igaz ebből! – kiáltom, mire úgy vág pofon, hogy a fogaim is összekocognak. Pont a bal fülem mellett ér az ütés, és egyszerre mindent monoton sípolás tölt be.

– Tényleg? Azért ne feledd, hogy én húztalak ki a szarból. Az a fickó is tudta jól, milyen vagy. Képzeld el, ha másképp alakul, és én nem vagyok ott akkor. Hol lennél most?

A szörnyű emlék hirtelen átkarol, és olyan szorosan fog, hogy szinte megfojt. Ismét itt tartunk. A titok, amely örökre rabláncon tart, és arra kötelez, hogy szó nélkül tűrjem mindazt, ami most következik.

– Most pedig tedd szét a lábad, és kussolj! – utasít, de én csak ülök ott tovább, felhúzott térdekkkel, tenyeremet a lüktető arcomhoz szorítva. Kénytelen erővel kifektetni és a lábaim közé férközni. Innen már hasztalan bármit is tennem. Még kiáltanom is felesleges, úgysemm hallaná meg senki.

Egy mozdulattal felhúzza a ruhám, és egy erős rántással eltépi a bugyim gumiját. Halkan felnyögök, ahogy egy pillanatra bele-váj a bőrömbe.

– Ez tetszik neked, mi? – morogja felém, de én elfordítom az arcom, hogy inkább az erkélyajtó üvegén bámuljak ki a sötétség-be. A holdat nem látom, ezért keresek egy másik távoli pontot, amelyre koncentrálnék. Felhős, csillagtalán az égbolt, de egy apró fénypontot mintha felfedeznék a távolban. Nagyon messzi-nek tűnik, talán több száz fényévnnyire. Pontosan oda szeretnék eljutni, miközben érzem, hogy Dominik szárazon belém tusz-kolja a farkát. A fájdalom erős, de nem adom meg neki azt az örömet, hogy újra kimutassam. Összeszorított ajkakkal hagyom, hogy a fülem mellé feszítse a csuklóimat, majd keményen mo-zogni kezdjen bennem.

– Sosem voltál igazi úrilány – lihegi fölöttem. Minden egyes lö-kés egyre távolabb repít tőle, de a hangja ott is utolér. – Csak egy basznivaló kurva vagy. Nem csoda, ha az a másik is úgy gondolta.

Szerencsére nem tart sokáig, és hamar előnt odalént a forró nedvesség, ahogy hörögve belém spriccel. Én némán, mozdulat-lanul figyelem a csillagomat, és elképzelem, hogy az egy másik világ, ahol soha nem történnek ilyen dolgok. Ahol a népek bol-dogan élnek egymás mellett, és sosem jutna eszükbe, hogy ilyen ocsmányságot műveljenek.

A gondolatra egy könnycsepp gördül le a szemem sarkából. A kezem ugyan ismét szabad, mégsem jut eszembe megmozdul-ni, hogy letöröljem. Hagyom, hogy végigbukdácsoljon az arcomon, és feligya az ágynemű.

Nem tudom, mennyi idő telik el azután, hogy Dominik dolga végeztével magamra hagy. Abban vagyok csak biztos, hogy ma

éjjel már nem fog visszajönni. Valószínűsíthető, hogy odalent iszik tovább, és dagadó büszkeséggel a mellében nyomja el az álmot.

Óráknak tűnő mozdulatlanság után nagy nehezen felkelek, és kitántorgok a fürdőszobába. Legalább nem kell messzire mennem, mert a hálóból nyílik. Szakadt bugyim elesetten laffog a bal bokámon, és pár lépés után sikerül is elhagynom. Nem hajolok le érte, csak megyek tovább. Semmi sem érdekel, csak az, hogy lemoshassam magamról a férjem undorító mocskát.

Olyan forróra állítom a zuhanyt, amit csak a bőröm elbír. A mosdó feletti tükröt pillanatok alatt ellepi a pára, kegyesen elrejtve kócos, megtépázott hajamat, szerteszét folyt szemfestékeket és a férjem billogként vöröslő tenyérnyomát az arcomon.

Gyorsan megszabadulok a gyűrött kisestélyimtől, és a forró vízsugár alá lépek. Annyira jólesik, hogy mohón forogni kezdek alatta. Azt akarom, hogy minél több részemet érje egyszerre.

A szappanért nyúlok, erősen dörzsölni kezdem mindenem. Tenyeremmel érzem, hogy a seb keményre száradt a fejbőrömben, és a víz hatására most újra felpuhul. Ha sokáig áztatom, nemsokára megint vérezni kezd. Nem kis időbe telik majd úgy fésülni, hogy ne lehessen észrevenni, de most ez izgat a legkevésbé.

Annál inkább a lábam között égető fájdalom. Igyekszem minél jobban eltüntetni magamból az undorító nyomokat, de a szappan csíp, és véres hab kezd csorogni a combomon. A látványtól remegni kezdek, mint fiatal lánykoromban, amikor először jött meg, pedig ez most egészen másfajta vér. Csak most fogom fel igazán, mi történt, és a gondolattól megállíthatatlanul elfog a zokogás. A lábaim nem bírják tovább, és lerogyok a kád aljára.

A lefolyóban örvénylő vízbe könny és vér keveredik. Életem két fő eleme. Miközben a halvány rózsaszínes víz eltűnik a kerek

nyílásban, megígérem magamnak, hogy ez soha többet nem fordulhat elő.

Ám az ígéretek csak arra valók, hogy újra és újra megszegjük őket

2.

Ákos vörösesszőke tincsei a szemébe hullanak, ahogy fölém hajol, és rám villantja azt az ellenállhatatlanul bájos, szinte már kisfiús mosolyát. Mielőtt legördülne rólam, még nyom egy hosszú csókot az ajkamra, aztán hanyatt fekvé szorosan magához húz, hogy a mellkasára hajthassam a fejem. Sokáig nem szólunk egy szót sem, csak érzem, ahogy az ujjbegyeivel gyengéden cirógatja a vállam.

– Valami baj van? – töri meg végül a hosszú csendet. – Ma olyan szótlan vagy.

– Semmi – válaszolom. Most nincs kedvem a gondjaimról beszélni. Csak élvezni akarom a pillanatot, amíg lehet.

– Annyira hiányoztál – duruzsol tovább a fülembe. – Azt hittem, már soha nem jössz el. Hívtalak többször, de ki voltál kapcsolva. Már kezdtem aggódni.

Sajnos nem volt lehetőségem felvenni, mert Dominik újfent elvette a telefonomat. Hetek óta ez volt az első nap, hogy kivettem a lábam a házból. A kamerák miatt még titokban sem volt esélyem kilógni.

– Ne aggódj miattam! Mondtam, hogy majd én jelentkezem, ha biztonságos.

Már az elején megállapodtunk, hogy mindig én keresem, és azonnal töröljük az üzeneteinket és a híváslistát. Ákos némileg

tisztában van vele, milyen ember a férjem, de soha nem akarnám, hogy ő is megismerje azt az oldalát, amit én. Hiába dolgozik neki, mindent ő sem tud, és ez rendben is van így.

– Remélem, nem bántott megint – a hangja féltő és bosszús is egyben.

– Már megszoktam – hazudom. Sok mindent meg lehet szokni, de azt nem, hogy a saját férjünk megüt és megerőszakol a közös otthonunkban. Dominik az eset óta egyszer sem aludt mellettem, de párszor azért meglátogatott. Nyilván, amikor nem akadt egy fogára való luxusprosti sem a palettán. Na meg persze, hogy tovább fitogtassa a hatalmát felettem.

Eleinte igyekeztem úgy tenni, mintha én is akarnám. Görcösen próbáltam fenntartani a beleegyezés látszatát, mert akkor az egész kevésbé tűnt annak, mint ami valójában. De hiába, mert egy csepp gyengédséget sem sikerült kicsikarni belőle. Dominik szemmel láthatóan egyre jobban élvezte, hogy tárgyként kezelhet. Ha jobban belegondolok, ennyire durva még soha nem volt ezelőtt, és ez kezd komolyan megrémíteni.

– Meddig akarod még ezt csinálni? – kérdezi Ákos. – A végén még megöl.

– Bárcsak úgy lenne! Akkor legalább véget érne ez az egész.

Ebben a pillanatban talán még komolyan is gondolom. A négy fal közt töltött napjaimat arra használtam, hogy találjak valamit, amit felhasználhatok a férjem ellen. Valamit, ami kiutat kínál anélkül, hogy a múltban elkövetett hibáim visszahullanának a fejemre. De hiába töröm a fejem most is, egyszerűen lehetetlennek bizonyul, hogy szembeszálljak vele. Ő már azelőtt bebiztosította magát, hogy megkérte volna a kezem.

– Miért mondasz ilyeneket?

– Mert ez az igazság.

Felkelek, és öltözködni kezdek. Ákos lakása kicsi, de nagyon otthonos. A bejáraton át rögtön egy kis konyhába lép az ember, szemből egy gipszkartonnal leválasztott fürdő nyílik, jobbra pedig a hálószoba, ahol az imént szeretkeztünk. Nincs agyonbútorozva, mégis megvan minden, ami kell. Egy kényelmes kihúzható ágy, egy gardrób szekrény, tévé és egy könyvespolc tele sci-fikkel és fantasykkel. Az ablak egy keskeny körfolyosóra néz, ahonnan lelátni az udvarra. Arra a lakásra emlékeztet, ahol egykor én is laktam.

Amikor először jártam itt, úgy éreztem, mintha hazaérkeznék. Pedig nem volt az olyan fényűző élet, mint amilyenben mostanában részem van. Akármit el lehet mondani Dominikről, a pénzzel sohasem fukarkodott, és nem tagadott meg tőlem semmit. Saját hitelkártyám van, amelyről szabadon költhetek bármire. Új ruhák, mobil, táska, ékszer, minden, amire csak valaha vágytam. Persze sokkal nagyobb árat fizetek érte, mint ami a számlakivonatokon szerepel.

De ki gondolta volna még akkor, hogy egyszer tényleg rám talál az igazi szerelem? Pláne azelőtt, hogy egyáltalán találkoztam volna az illetővel.

Soha nem felejttem el az első találkozást Ákossal. Pontosabban a művével, amit a pincér elém helyezett az asztalon.

Világéletemben édesszájú voltam, sosem bírtam ellenállni a finom süteményeknek. Otthon is szívesen sütöttem, még magamnak is. Egy időben az volt az álmom, hogy cukrász leszek, és lesz egy saját kicsi cukrászdám. Minden este ámuldozva néztem a tévében a sütés műsorokat, ahol valóságos csodák kerültek ki a versenyzők kezei közül. Olykor én is megpróbáltam elkészíteni őket, és még akkor is élveztem, amikor az eredmény totális katasztrófa volt.

Nem ez volt az egyetlen tervem, ami végül nem valósult meg, de a desszertek iránti imádatom örökre megmaradt.

– Remélem, ízleni fog – mondta Dominik, aki velem szemben ült az asztalnál. A harmadik házassági évfordulónk volt, és szokás szerint a szállodában ünnepeltük meg. – Nemrég az év desszertjének jelölték.

– Komolyan? – kérdeztem meglepetten, bár a látvány már önmagában is igazolta az állítását. A kis bordó bevonatú bomba, közepén egy parányi aranyasmával leginkább egy szív alakú ékszerdobozra hasonlított. Első ránézésre akár egy igazi gyűrűt is rejthetett volna. Elképzelésem sem volt, mivel tudtak ilyen bársonyos hatású felületet kreálni neki, de már a puszta látványa is teljesen levett a lábamról.

– Igen – erősítette meg Dominik. – Eredetileg Valentin-napra készült, de nem hiszem, hogy egyhamar lekerül az étlapról. Bízom benne, ezzel a kis aprósággal sikerül feledtetnem veled a múltkori félreértésünket.

Az eset említésétől újra megsajdult a hátam, ahol néhány napja még egy bőrszív nyomai vöröslöttek.

– Tudnod kell, hogy nagyon szeretlek, és tisztában vagyok vele, hogy amit tettem, az helytelen volt. De nekem is legalább annyira fájt, amit az anyámról és a családomról mondtál.

Mint már említettem, amióta csak bemutatnak minket egymásnak az anyósommal, az asszony minden alkalmat megragadott arra, hogy valamit kifogásoljon rajtam. Az öltözködésem, a járássom, a beszédem. Nagyon nehezen hitte el a mesét, hogy Dominik egyetemi évfolyamtársa voltam, és a hegyes, sznob orrával azonnal kiszagolta, hogy nem tartozom a köreikbe. Őt egyszerűen képtelenség volt átverni.

Múlt hétvégén is az történt, hogy váratlanul beállított hozzánk rontani a levegőt, és amint átlépte a küszöböt, rögtön felcsapott közegészségügyi ellenőrnek. Dominiknek épp sürgős telefonja volt odafent a dolgozószobájában, és mialatt rá vártunk, a frissen manikűrözött ujjait fintorogva húzogatta végig a nappali bútorain.

– Te jó ég, Alíz! Nem hiszem el, hogy még arra is képtelen vagy, hogy megfelelően vezesd a háztartást. Itt minden csupa por.

– Majd letörlöm – válaszoltam türelmet színlelve, mire a nő gondosan rajzolt szemöldöke majdnem a homloka közepéig szaladt.

– Te? Mire van a személyzet?

– Sajnos el kellett küldenünk pár embert. Egyedül Csilla és a kertész maradt. Szegény nő alig győzi egymaga.

– Majd a végén megsajnálom a szerencsétlent – húzta fel az orrát. – Örüljön, hogy egyáltalán még itt lehet azután, ahogyan kinéz ez a ház. Inkább gyere, és igyunk meg egy teát. Remélem, az még nem okoz gondot.

Azzal el is indult, de én képtelen voltam vele tartani. Utáltam, hogy ott van, és azt akartam, hogy menjen el és hagyjon engem békén.

Csak néztem, hogyan tipeg át a tágas nappalin a terasz felé, miközben én magamban számoltam, hogy lecsillapítsam magam. Ötnél sem jártam, amikor hallottam, hogy odafent csukódik az ajtó, és a férjem elindul lefelé. Tudtam, hogy nem fog örülni annak, amit az anyjának készülök mondani, de már nem bírtam tovább féken tartani a nyelvemet.

– De igen, gondot okoz! – szóltam utána, mire ő úgy torpant meg az üvegezett kétszárnyú ajtó előtt, mintha egy láthatatlan falba ütközött volna. Ahogy visszafordult felém, a mögüle beömlő

napfény elsötétítette az arcát, és az jutott eszembe, mennyire hűen tükrözi az igazi valóját.

– Mit mondtál? – kérdezte fölényes hangon.

– Azt, hogy nem akarok veled teázni, sem beszélgetni. És ha csak azért jársz ide, hogy megjátszd az agyad előttem, akkor akár el is mehatsz most azonnal! Egyáltalán nem vagyok kíváncsi a hülye rongyázásodra.

– Hogy merészelsz így beszélni velem? – csörtetett sietve felém, és már azt is elképzelttem, hogy ha nem áll meg időben, a végén még felöklel. Talán szívesen meg is tette volna, ha a férjem addigra nem áll mögöttem, így kénytelen volt fékeznie magát. – Fiam, ugye nem hagyod, hogy anyáddal így beszéljenek?

– Mi történt? – kérdezte Dominik a hátam mögül. Dia ártatlan kiskutya tekintettel meredt rá a vállam fölé.

– Semmi különös, csak a szokásos – mondtam felé fordulva. – A drága anyád kifogásolja az itteni körülményeket. Szerinte túl kicsi a személyzet. Mintha nem tudná, hogyan állunk éppen.

Az utolsó mondatra Dominik arcán árnyék futott át, tekintete elfelhősödött. Ezt jól elcsesztem. Hogy is gondolhattam, hogy az anyja bármit is tud arról, milyen rosszul áll a hotel szénája?

– Miről beszél ez a lány? – vonta kérdőre Dia. – Valami baj van?

– Menj fel, Alíz! – utasított a férjem, de nem nézett rám. Az anyját fixírozva minden bizonnyal azon töprengett, miként magyarázza ki magát ebből a kellemetlen helyzetből. Közben végig éreztem, hogy a harag sötét indái láthatatlanul nyújtóztak felém, és utánam tapogatóznak.

– Sajnálom, én nem tudtam, hogy... – kezdtem, de Dia félbeszakított.

– Nagyon el van szállva magától a kicsike. Nem ártana egy kis jómodort tanítani neki. Hogy veszi a bátorságot kérdőre vonni

téged előttem? Fogalma sincs semmiről. Ha nem te mondtad volna, el sem hinném, hogy járt egyáltalán iskolába.

– Most már aztán elég! – tört ki belőlem, és hirtelen visszapördültem felé. – Tudtommal Márk sem épp a család üdvöskéje. Ő még egyetemre sem járt. Itt senkinek nem lenne semmije, ha Simon nem építi fel ezt az egészet, és nem hagy rátok egy valag pénzt. De jobb, ha tőlem tudod, az sem tart ám örökké!

– Hallgass el azonnal! – üvöltötte el magát Dominik, mire az anyjával egyszerre húztuk be a nyakunkat. Egy darabig néma csendben álltam közöttük. A két egyforma smaragd tekintet pont egyszerre nyársalt fel. Nem is bírtam sokáig állni őket. Mindketőtjüket otthagya kirohantam, és felszaladtam a hálóba. Dominik csak egy óra múlva jött utánam. Fogalmam sincs, mit magyarázott Diának ez idő alatt, de az biztos, hogy nem lehetett kellemes beszélgetés. Amikor belépett, még indulatosabbnak tűnt, mint előtte.

– Azt hiszem, itt az ideje egy kis jómodort tanulni – idézte az anyja korábbi szavait, miközben bontani kezdte a nadrágszóját.

Ez volt az első alkalom, hogy fizikailag bántalmazott, és az első bocsánatkérése is, de persze egyik sem az utolsó.

– Nem akarok most erről beszélni – mondtam neki. A tényében gyönyörködtem, és nem szerettem volna, hogy ez a téma elrontsa a rám váró élményt. – Felejtsük el, és többet ne forduljon elő ilyesmi. Egyikünk részéről sem.

– Megegyeztünk – mosolygott rám Dominik, majd átnyúlt az asztal fölött, hogy hatalmas tenyerébe fogja a kezem. Én kisé erőlködve, de visszamosolyogtam. – Szeretlek, Alíz. Tudom, hogy nincs könnyű természetem, de bármit is teszek, ne feledd, hogy akkor is nagyon szeretlek.

A szavai keserű pirulának érződtek. Az étvágyam is majdnem elment tőle. Hogy mondhat olyat, hogy szeret, ha közben folyton fájdalmat okoz?

– Most pedig láss hozzá! – mondta, és elengedte a kezem. – Tényleg nagyon kíváncsi vagyok a véleményedre.

Szinte sajnáltam belevágni a villámmal abba a gyönyörűségbe, mégis jól tettem. Az előbbi rosszízű szavak helyét egy csapásra a legédesebb élvezet vette át, amelyben valaha részem volt. Rétegről rétegre más és más ízvilágot hozott. Először friss cseresznyéét, egy kis likőrrel megbolondítva, aztán a legjobb minőségű tejcsokoládéét, amely a legvégén pedig mintha egy lehetlenyi mentollal bűcsúzott volna. Egyszerűen káprázatos ízorgia volt.

Ahogy elnéztem, Dominiknak is nagyon ízlett, bár őrá biztosan nem tett olyan mély benyomást, mint rám. Természetéből adódóan képtelen átélni bármit, legyen szó könyvről, filmről vagy akár ételről. De abban a pillanatban ez cseppet sem érdekelt. Tökéletesen sikerült kizárnom őt és minden más magunk körül. Csak távolról tűnt fel az esti telt ház halk zsvajja, a fel-alá futkosó pingvinruhás pincérek árnyai, a monoton tányér- és pohárzörgés, valamint a különféle nyelveken megszólaló vendégek beszédhangjai.

Nem volt más, csak én és ez a lenyűgöző desszertköltemény.

Gyakran előfordult, hogy unalmas, vásárlással és szépítkezéssel töltött napjaimba beiktattam egy ebédet vagy uzsonnát az étteremben. Olykor az is előfordult, hogy Dominik is lejött hozzám, ha ideje engedte. Még szólnom sem kellett, hogy ott vagyok, hiszen a recepció már abban a pillanatban leadta neki a drótot,

ahogy beléptem az ajtón. Persze elég ritkán esett meg, hogy a férjem miattam szakítsa félbe a fontos teendőit, nekem pedig még eszembe sem juthatott önhatalmúlag megzavarni. Többnyire megelegedett a tudattal, hogy ott ülök lent egyedül, és addig sem csinállok semmi „butaságot”.

Az évfordulónk óta szerencsére béke volt köztünk, de ez nem volt több röpke, tisztavirág-életű reklámszünetnél. A gigantikus férfigójának és szüntelen féltékenységének apró parazsai folyvást ott izzottak benne, és elég volt egy kis huzat, hogy mindent ismét lángba borítsanak.

Én pedig tudtomon kívül is pont ennek készültem ablakot nyitni.

Már javában tombolt a kánikula, és az után a röpke óra után is, amíg a fodrász megmosta és beszárította a hajamat, olyan érzés volt beülni a kocsimba, mintha előmelegített sütő lett volna. Sajnos nem találtam árnyékos helyet a közelben, és a klíma sem segített sokat, mert mire érezni kezdtem a hús levegőt a ventilátorokból, már meg is érkeztem a szállodához. A Vigadó tértől nem messze volt a parkolója, ahol fölém tornyosulva a Millennium Hotel emeleti lakosztályai csodás városi panorámával kápráztatták el vendégeiket, egyenest a Gellérthegyre és a budai várra nézve.

A bőröm szinte megkönnyebbülten sóhajtott fel, ahogy a lobbyba lépve megcsapta az arcomat a hűvös levegő. Sokan úgy képzelnek el egy ilyen luxusszállodát, hogy tele van aranyozott boltívekkel, freskókkal, középen aprólékosan kidolgozott, hatalmas kristálycsillár lóg, és mindent bordó bársonykárpit borít, mint egy színházban. Nos, Herczeg Simon ezzel szemben a modern és letisztult stílus híve volt. Semmi tökélyre fejlesztett elegancia, mégis kifinomult és ízléses. Hosszú barna recepcióspult,

bézszzínű falak, kényelmes bőrfotelek. Szőnyeg helyett fényesre polírozott sakktablamintás márványpadló.

Hétköznapi volt, és már régen elmúlt ebédidő, így alig volt valami mozgás. Csak néhány kósza vendég beszélgetett egymással, míg mások a délutáni whiskyjüket itták a bárban. Az egyik londoner épp készenlétben állt a csomagokkal megpakolt trolley-jával, hogy felkísérjen egy becsekkoló házaspárt. Már csak foszladozó emlék volt, amikor lépten-nyomon vezető államférfiakba és hollywoodi hírességekbe botlott itt az ember, és egy évre előre minden szoba foglalt volt – legalábbis nekem ezt mesélték. Helyettük egy ideje be kellett érni a tehetősebb turistákkal és az üzleti úton lévő unalmas cégvezetőkkel.

Több alkalmazott biccentéssel köszöntött, ahogy elsétáltam mellettük, amit viszonzva balra vettem az irányt, ahonnan az étterem nyílt. A pincér rögtön le is ültetett a szokásos asztalhoz, ami csak és kizárólag Dominiknek és a családtagjainak volt fenntartva. Meg sem vártam az étlapot, máris kértem magamnak egy *frappét* és egy *titkos hódolót*. Ez volt a hivatalos fantázianeve ugyanis annak a varázslatos desszertnek, amit alig vártam már, hogy ismét megízleljek. Voltaképpen ez volt az egyetlen oka, amiért aznap odamentem, és szívből reméltem, hogy Dominik ezúttal sem kíván lejönni és megzavarni a nyugalmaimat, mialatt átadom magamat e páratlan édesség nyújtotta örömeimnek.

Meg sem lepődtem rajta, hogy egy ilyen apró kérés is soknak számít az égiektől, ha rólam van szó. Még az első falaton sem esem túl, a férjem máris feltűnt az ajtóban két napszemüveges, fehér pólóinget viselő fickóval, akikben azonnal felismertem a testvérét, Márkot, és annak legjobb barátját, Novák Eriket. Különösen egyforma arcvonásaikkal és hasonlóan dagadó izmaikkal úgy festettek, mint egy ikerpár. Olyan elmélyülten beszélgettek, hogy

csupán akkor tűnt fel nekik a jelenlétem, amikor odaértek mellém. Nyilvánvalóan csak egy kései ebédre ugrottak le, nem miattam.

– Nicsak, kit látnak szemeim! – köszöntött Dominik. A hangja kellemesen csengett, mint mindig, de az arca teljesen közömbös volt. Már meg sem erőltette magát, hogy legalább mások előtt kedvesebbnek tűnjön. – Nem is mondták, hogy itt vagy.

– Csak most érkeztem – feleltem mosolyt erőltetve az arcomra. – Épp a fodrásztól jövök, és gondoltam, beugrom.

– Jól tetted. Ráfért már a hajadra egy kis igazítás – jött a válasz, majd egy pillanatnyi csönddel hagyta négyünk közt leülepedni a frizurámra tett megjegyzést. A másik kettő furcsa oldalpillantást váltott a háta mögött, és végül legnagyobb meglepetésemre Márk volt az, aki továbbblendített minket a témán.

– Látom, téged is sikerült elvarázsolnia az új cukrászunknak – mutatott a tányéromra.

– Igen, tényleg nagyon finom. Dominik kóstoltatta meg velem az évfordulónkon nemrég.

– Ó, az én tesóm aztán tényleg ért a romantikához! – vigyorodott el Márk, és lazán belebokszott Dominik karjába. Ő csak zavart félmosollyal nyugtázta a bratyizós megnyilvánulást. Egy percre sem tudott kilépni a tekintélyes tulajdonos szerepéből, és szemlátomást még a saját testvérétől sem vette jó néven, hogy mások előtt így viselkedjen. Még akkor sem, ha a testvér egyben az igazgató is, és a személyzetten kívül alig voltak körülöttünk.

– Kíváncsi lennék, ki képes ilyet készíteni. Ennek a süteménynek szinte lelke van – mondtam.

– Csak azt ne mondd, hogy még nem ismered Ákost! – nézett át a napszemüvege fölött Erik.

– Dominik mesélt róla, de személyesen nem ismerem – vallottam be egy újabb falat kíséretében.

– Pedig az összes lány az ő kegyeiért harcol, amióta betette ide a lábát, de ő ügyet sem vet rájuk. Ha engem kérdeztek, szerintem homokos.

– Na de hogy mondhatasz ilyet, tesó! – szólt rá Márk színlelt méltatlankodással. – Ez nem volt túl PC.

– Akkor is az. Ennyi dögös csaj közt dolgozik, és egyiket sem akarja meghúzni. Aztán meg ilyen szívecskékkel borítja el a tányérokat. Az ilyen tutira buzi.

– Szerintem csak szimplán romantikus alkat – szóltam közbe, mert már idegesített, hogy szegény fiút itt becsmérlik nekem a háta mögött. Részemről teljesen mindegy volt, milyen irányultságú, akkor is lenyűgözött az alkotása.

– Szívesen megismerném – tettem hozzá.

Dominik épp akkor foglalt helyet mellettem, és csodálkozva nézett rám.

– Minek akarnád őt megismerni? – vont kérdőre gyanakvón.

– Csupán szakmai szempontból – feleltem.

– Szakmai szempontból? Miért, te talán értesz a sütéshez? – kérdezte Erik, aki velünk szemben ült le Márkkal.

– Alíz amolyan hobbicukrász – világosította fel őket Dominik, közben legyintett egyet, mintha csak valami jelentéktelen női hóbortról lenne szó. Én igyekeztem visszafojtani a sértettségemet, nehogy magamra haragítsam. Még a végén képes kitiltani innen, és akkor soha nem tudom meg, ki ez a bizonyos Ákos, akiről mindenki beszél.

– Szeret sütögetni – folytatta Dominik. – Bár mostanában nem nagyon foglalkozott vele.

– De szeretnék újra – vágtam rá egyből. – Talán ő taníthatna nekem ezt-azt. Persze, ha megengeded. Kérlek szépen, hadd találkozzam vele!

Olyan kiskutyaszemeket meresztettem rá, aminek tudtam, hogy nem bír ellenállni. A legnagyobb gyengéje, ha egy nő könnyörög neki.

– Engedd meg neki, főnök! – szólt közbe Erik. – Legalább elfoglalja magát. Látszik rajta, mennyire unatkozik, mert te folyton dolgozol.

– Nem bánom – felelte a férjem szemforgatva. – Azt hiszem, most pont bent is van. Mondd neki, hogy én küldtelek. De rajta-tok tartom ám a szemem! – emelte fel az ujját.

– Csak nem vagy féltékeny egy meleg alkalmazottadra? – in-cselkedtem vele, majd köszönetképpen egy apró csókot leheltem a szája sarkára.

Míg a harisnyámat húzom, Ákos mögém csusszan az ágy szélére, és átkarolja a derekamat. Érzem, hogy ágyéka ismét feléled, és keményen nekifeszül a derekamnak, pedig alig fél órája szeretkeztünk. Nem mintha nekem nem lenne kedvem egy újabb menethez, de sajnos nincs több időm.

– Maradj még egy kicsit! – kérlel.

– Nem lehet – felelem. – Már így is túl sokáig maradtam.

– Miért nem hagyod már el, és élsz itt velem? – a szavai jeges feszültséget ébresztenek bennem, amely egy pillanat alatt ki is oltja az újraéledő vágyam. Mindig ez van, ha szóba kerül a téma, és én már nem tudok mivel hárítani. Hirtelen arra gondolok, hogy bár sosincs megfelelő alkalom rá, de egyszer muszáj lesz tisztába tenni a dolgokat. Kénytelen leszek elmondani neki, hogy ez nem mehet így tovább. Már szóra is nyitnám a szám, amikor ő megelőz.

– Csak nem a pénz miatt?

A kérdés valósággal letaglóz. Azt hiszem, rosszul hallok.

– Mi van? – kapom hátra fejem. Mégis hogy van képe ilyesmit akár csak feltételezni is rólam?

– Bocsánat! Tudod, hogy nem úgy értettem – mentegetőzik, látva a sértettséget az arcomon, de én rögvest kiráncigálom magam az öleléséből, és felhúrom a ruhám. – Csak azt akartam mondani, hogy én tisztában vagyok veled, milyen keveset tudok adni neked, de szerintem így is boldogok lehetnénk.

– Nagyon rosszul ismersz, ha azt gondolod, hogy a pénze miatt vagyok együtt a férjemmel.

– Akkor mi miatt?

Ó, *ha tudnád!* – gondolom, de nem mondom ki.

– Nem is tudom, minek találkozom még veled. Ennek úgysem lehet semmi jövője. Te ezt úgysem értenéd meg.

Ákos ezt hallva felpattan az ágyról, és elém lép. Felsegíti a ruhám pántját a vállamra, majd szándékosan ott felejt rajtam a kezét, mintha attól félne, hogy elfutok.

– De szeretném megérteni – mondja. Olyan közel hajol hozzám, hogy a homlokunk majdnem összeér. Fedetlen teste minden hője átáramlik belém, és legszívesebben megint visszabújnék vele az ágyba.

– Ez... – kezdem, de nem találok a megfelelő szót. Csak nézem a gyönyörű, fiatal arcát, számolom a halvány szeplőit. Vörösös borostáját már kisebb szakállá növesztette, ami eszméletlenül jól áll neki. Szinte még most is érzem a bőrömön a csiklandós érzést, miközben végigcsókolt.

– Ez? – sürget a válasszal.

– Bonyolult – bököm ki, és teszek egy lépést hátra az ajtó felé, ahol a cipőmet és a táskámat hagytam a földön. Ha most a karjaiba omlok ismét, soha nem leszek képes megtenni. Márpedig

muszáj lesz, mert ha Dominik egyszer megtudja, akkor úgyis mindkettőnknek vége. Soha nem fogja engedni, hogy elhagyjam. Előbb Ákost ölné meg, utána engem jelentene fel. Vagy örökre bezárna. Muszáj lesz megbarátkoznom a gondolattal, hogy amire Ákos vágyik, az csak illúzió. Egy álom, ami sosem válhat valóra.

– Oké – tárja szét a karját. – Végül is nem vagy köteles őszintének lenni velem, hiszen én csak a szeretőd vagyok. Nem mintha a férjeddal az lennél, de ő legalább rászolgált. De nem gondoltam volna, hogy mindössze ennyit jelentek neked, hogy néha dugsz velem, aztán lelépsz.

– Te is tudod, hogy nem csak ennyit – mentegetőzöm, noha fogalmam sincs, minek. A férfi hajszálra van attól, hogy kimondja helyettem, amit én nem bírok. Hagynom kellene.

– De igen! Pontosan ennyit. Éled a fényűző budai életedet, mindened megvan, és én meg is értem, ha nem akarsz ezt csak úgy eldobni. Azt viszont nem értem, hogy miért éri meg neked ezért bármit elviselni tőle.

– Hidd el, én... – kezdenék megint magyarázkodni, de szerencsére időben belém fojtja a szót.

– Nem kell a rizsa. Minden világos. Csakhogy én nem akarok többé egy gazdag nőcske titkos játékszere lenni. Ennél azért többre tartom magam.

Azzal felkapja a földről a nadrágját, belebújik, és elhúz melletttem, ki a konyhába. Én kis ideig még mozdulni is alig tudok, mert a szavai olyan súllyal nehezednek rám, hogy az egész testem lecövekel.

Hallom, ahogy odakint rágyújt.

Ez azt jelenti, hogy még vár, hogyan döntök.

Vagy azt, hogy már tudja, hogyan döntöttem.

Észre sem veszi, amikor később távozik.

3.

Már jó ideje ácsorgok a patikában, és arra gondolok, hogy ha nem kerülök egyhamar sorra, kénytelen leszek mindenki szeme láttára a táskámba hányni. Az előttem várakozó időse asszony fokhagymanaftalin szagától a gyomrom egyre nagyobbakat bukfencezik, de mivel túl sokan vagyunk, képtelenség ennél nagyobb távolságot tartanom tőle. Már így is sikerült kétszer a lábára lépnem a mögöttem lévő fickónak, aki az elsőnél még kedvesen mosolygott, a másodiknál már csak kimért biccentéssel illetett. Nem szívesen próbálnám ki, hogy mi történne harmadszor, helyette inkább diszkréten összecsípelem az orromat, és a számon veszem a levegőt.

Már napok óta tart ez a bosszantó hányinger, és mindig a legváratlanabb pillanatokban tör rám. Legelőször tegnapelőtt történt, amikor megláttam a reggeli tükörtojásomat. Amint rápillantottam a remegő, fénylő sárgájára, az egész bensőm tótágast állt. Aztán később Csilla épp a bútorokat prontózta a nappaliban, nekem meg sikerült pont belesétálni egy adag felhőbe, amit a könyvespolcra fújt. Csak a csodálkozó tekintete maradt meg, mielőtt hirtelen sarkon fordulva szó szerint feltéptem a földszinti vendégmosdó ajtaját, és térdre rogytam a nagy fehér porcelánisten előtt.

Dominik szerint elkaphtam valamit, és a lelkekre kötötte, hogy keressen fel az orvost, mielőtt őt is megfertőzőm. Csakhogy én még soha nem hallottam olyan vírusról, amelyik csak bizonyos ételekre és szagokra okoz hányingert, és a gyanú szikrája, még ma reggel ott fészkel az agyamban, mielőtt félve ránéztem a naptárra. Akkor ért a nagy felismerés.

Bassza meg!

Azonnal kutatni kezdtem a fürdőszobaszekrényben egy terhességi tesztért. Amióta próbálkoztunk, mindig tartottam otthon, de

természetesen most egy sem akadt. Olyan biztos voltam már abban, hogy soha nem történik meg. Minek is fáradtam volna, hogy pótoljam? Így nem volt más választásom, mint eljönni a gyógyszerárba, ahol most a büdös néni végeláthatatlan ideig ecseteli a bajait a patikusnak mit sem törődve azzal, hogy mögötte én csendes harcot vívok a méltóságom megőrzéséért. Már majdnem odaszólok, hogy jobban teszi, ha igyekszik, amikor végre valahára búcsút int, és a szatyornyi vérnyomás- és reumagyógyszerével kitipeg az üzletből.

– Miben segíthetek? – kérdezi kedvesen a molett hölgy az üveg mögül, de felnézve rám a mosoly máris leolvad az arcáról.

– Van itt valahol egy mosdó?

Úgy szorítom a mosdókagyló szélét, hogy attól félek, mindjárt letörök. A teszt ott hever egy darab vécépapíron a csap mellett, és arra várok, hogy produkáljon valamit. A legszörnyűbb az egészben az, hogy gőzöm sincs, minek örülnék jobban. Igaz, hogy a Sátánnak is előbb szülnék gyereket, mint Dominiknek, de ha a másik oldalát nézem, akkor jó eséllyel megbékélne egy kicsit, és talán az anyja is visszavenne a folytonos cseszegetéseiből.

Persze egyikben sem lehetek biztos, és túl sok kérdés kavarog bennem, amire nem tudom a választ. Először is, hogy tudnék-e őszintén szeretni egy babát, akiben a férjem vére csörgedezik. És vajon ő feltétel nélkül fog szeretni engem, ha Dominik az apja? Hogy lehetek elég biztos benne, hogy az anyjával nem fogják ellenem nevelni? Elvégre tudom, hogy csak az örökség miatt kell nekik, és olyat akarnak, aki méltó erre az egész vagyona,

birodalomra, amit Simon felépített. Legalábbis, ha marad belőle valami, mire sor kerül rá.

Arra gondolok, hogyha ez a gyerek Ákosé lenne, egy percig sem haboznék összecsomagolni és visszamenni hozzá. Néha már így is elviselhetetlen a hiánya. Egy nap sem telt el azóta, hogy ne jutott volna eszembe, és nem kissé bánom, hogy kiprovokáltam a szakítást. Azt kívánom, bárcsak lett volna más választásom. Ő egyre többet akart, közös jövőt tervezett, amit én soha nem adhatok meg neki. Nem érdemelte meg, hogy továbbra is hiú reményeket ébresszek benne. Ráadásul az állandó mellébeszélés és kifogáskeresés kezdett egy kicsit terhessé válni számomra, és ez mostanában egyre több találkozónkat árnyékolta be.

Nincs is jogom azért hibáztatni, hogy azt mondta, csak egy szeretőt, játékszert látok benne. Még akkor sem, ha ő is nagyon is jól tudta, mekkorát téved. Hiszen senki iránt nem éreztem még így, és ezt milliószor tudtára is adtam már. Talán pont emiatt bántott meg akkor annyira.

Már az első találkozásunkkor nyilvánvalóvá vált a vonzalom közöttünk. Emlékszem, milyen jót mulattam magamban Márk és Erik kijelentésén. Ha csak sejtették volna, hogy mennyire távol áll a cukrászuktól, hogy meleg legyen, dobtak volna egy hátast.

Még most is tisztán látom magam előtt, ahogy egy fiatal, magas pincér átkísér az étterem konyhájába vezető szűk folyosón. A nyüzsgés és az edények zaja a szemben lévő lengőajtón keresztül is jócskán kihallatszott. Már javában a vacsorához készültek elő, és amint beléptünk, a forró gőzzel vegyült tömény ételszag kis híján visszalökött. Ennyi tűzhely és sütő mellett a klíma fikarcnyit sem ért. Erről tanúskodott a dolgozók kivörösödött arca és gyöngyöző homloka is. Az uniformisként szolgáló kockás hosszúnadrág, a vastag szakácskabát és a kötény nyilván nem tartoztak

a kedvenc viseleteik közé. Már a pusztá látványuk is elég volt ahhoz, hogy engem is leverjen a víz.

Kornél előttem haladt, én pedig megfelelő távolságot tartva követtem a formás, szűk fekete nadrágba bújtatott fokhagymagezsdjeit. Vitathatatlan, hogy a személyzetet illetően nem csupán a férfi vendégeknek igyekeztek kedvében járni.

A jelenlétem szemmel láthatóan cseppet sem akasztotta meg az embereket a munkában. Sokan még pillantásra sem méltattak. Az itt dolgozók hozzá voltak már szokva a folytonos átjáróházhoz. Néhányan, akik megismertek, biccentettek egyet köszönésképp, aztán vissza is tértek az előttük lévő szeletelni- vagy kavarnivalóhoz.

Magunk mögött hagyva a hűtőkamrákat és a fekete mosogatót egy újabb folyosóra jutottunk, amely egyben raktár is volt. Azon áthaladva érkeztünk meg a jóval kisebb cukrászüzembe. Itt lényegesen hűvösebb klíma fogadott. Kész felüdülés volt az odaát uralkodó szaunagőz után.

A férfi háttal állt nekünk a sarokban lévő L alakú márványpultnál, és épp valami krémet töltögetett az előtte lévő apró formákba. Vagy száz darab pici fémhenger volt a tálcán, és mindegyiket pontosan félig nyomta a zsákból. Karján a fehér kabát könyékig fel volt túrve, és kilátszott alóla egy tetoválás részlete. Mellette egy fiatal szőke fiú nagy érdeklődéssel figyelte a műveletet.

– Ákos! A hölgy téged keres – szólította meg Kornél.

– Kicsoda? – kérdezett vissza a férfi, de nem hagyta abba a munkát. Még csak fel sem nézett.

– Herczeg Alíz – mutatkoztam be közelebb lépve. A vezetéknevem már eléggé felkeltette a figyelmét ahhoz, hogy hátrapillantson a válla felett. Nem csodáltam, hogy sok lány megveszik érte, mert ez a mogyoróbarna tekintet és a divatosan összeborzolt vörösés

haj engem is rögtön levett a lábamról. Az érzés szemmel láthatóan kölcsönös volt, mert vékony, pengeéles ajka rögvest elismerő félmosolyra húzódott, miközben végigmért.

– Balla Ákos. Mit tehetek önért? – kérdezte, majd átadta a habzsákot a mellette álló fiúnak, aki ránézésre alig lehetett több tizenöt-tizenhat évesnél. – Befejeznéd, kérlek?

A srác bólintott, és engedelmesen folytatta helyette. Az ő mozgatai már nem tűntek olyan magabiztosnak, amiből máris világossá vált számomra, hogy egy cukrászgyakornokról van szó.

– Ő a segítsége? – kérdeztem.

– Aha. Elég kevés a konyhalány, és odaát mindig nagyobb szükség van rájuk – magyarázta Ákos, és zavartan megvonta a vállát.
– De Boti nagyon ügyes, szorgalmas tanuló, és nagy segítség. Sokra fogja vinni.

A fiú szégyenlősen elpirult mögötte az elismerő szavak hallatán. Kornél közben búcsút intett, és magunkra hagyott bennünket.

– Biztos azért, mert jó tanára van, aki olyan lenyűgöző desszerteket készít, mint ön.

Ákos erre szélesen elvigyorodott, és Botihoz hasonlóan ő is pironkodással reagált a dicséretre.

– Úgy látom, egy újabb rajongóval állok szemben – felelte.

– Bevallom, igen.

– És minek köszönhetem a látogatását? Csak nem a kedves férjének akar születésnap tortát rendelni vagy ilyesmi?

– Nem egészen. Szeretném látni, ahogy elkészíti a desszertjét.

Ákos biztos nem ilyen kérésre számított, mert vékony szemöldöke rögtön magasra szaladt.

– Hát, a titkaimat nem adom ám ki akárkinek – mondta színpadiasan az állát dörzsölgetve. Még viccesen csücsörített is hozzá, gondolkodást mímelve.

- Ígérem, hogy nem adom tovább senkinek – próbáltam komoly maradni, de nem sokáig bírtam nevetés nélkül ezt a rosszcsont színjátékot.
- Na jó, de mivel nem ismerem eléggé, azt hiszem, előbb titoktartási szerződést kell aláíratnom magával.
- Ha ragaszkodik hozzá – nevettem tovább.
- Ja, és kénytelen leszek túlóradíjat felszámolni a férjének – tettem még hozzá.
- Azzal nem lesz gond. Vegye úgy, hogy el van intézve.
- Akkor arra kérem, fogjon egy kötényt! Nehogy összekenje nekem a csinos ruháját.

Kötény ide vagy oda, sikerült mindenemet összekennem, de életemben nem szórakoztam még ilyen jól. Ákos jóhiszeműen rám bízta az alapanyagok összemérését, de a zselatint sikerült elmérnem, így a cseresznyés krémet újra kellett főzni, a piskótát pedig majdnem elfelejtettem időben kivenni. Ennek ellenére a végeredmény majdnem ugyanolyan káprázatos volt, de nyilván nem nekem köszönhetően.

– Mindig is érdekelt a cukrászat? – érdeklődött Ákos, miután hűtőbe kerültek a desszertek. Már rég kivettük őket a formából, és azt is láthattam, ahogy a férfi egy porlasztó szerkezetből rájuk fújja a bordóra színezett csokibevonatot. Mint kiderült, ettől lesz olyan bársonyos hatású.

Boti időközben hazament, így már csak ketten voltunk a műhelyben. Ákos mindkettőnknek hozott egy nagy pohár limonádét, és azt kortyolgatva támasztottuk a pultot egymás mellett.

– Igen, nagyon. Eredetileg cukrász akartam lenni, de aztán férjhez mentem, és háttérbe szorult a dolog.

Ahogy ezt kimondtam, gyorsan számolgatni kezdtem magamban, vajon hányadik verziója ez már az előéletemnek, és rá kellett jönnöm, hogy túl sokadik.

– Sosem késő. Szerintem egész ügyes vagy. Be kellene iratkoznod egy suliba. Segítenék neked mindenben. Persze, csak ha a férjed nem lesz féltékeny, hogy minden idődet itt töltöd velem. Mert ehhez azért sok gyakorlás kell.

– Nem hinném, hogy mostanában lenne rá alkalmam. A férjem amúgy is fölösleges időpocsékolásnak tartaná az egészet.

– Hogy mondhat ilyet? – értetlenkedett. Persze ő nem ismerte úgy Dominikot, mint én. Ha így lenne, tudná, hogy milyen finoman is fogalmaztam. – Semmi sem fölösleges, ami örömet okoz az embernek. Ha tudnád, hány tanuló fordul meg itt, akik csak azért járnak ide, hogy meglegyen a kötelező óraszámuk. De neked a szemed csillogásából látom, hogy milyen örömmel csinálod.

– Köszönöm. Valóban így van – bólogattam, aztán hirtelen az alkarján lévő tetoválásra böktém, mert már zavart, hogy csak rólam beszélünk. – Az ott egy teknős?

– Igen – húzta feljebb a kabát ujját, hogy jobban lássam. Kiemelkedően szép munka volt, ritkán látni ilyet. A tenyérnyi nagyságú állat akár igazi is lehetett volna, olyan részletesen ki volt dolgozva.

– Miért pont teknős? – tudtam, hogy a tetoválásoknál iratlan szabály, hogy illetlenség a viselőjüket az eredetükről kérdezni, de azért megkockáztattam. Szerencsére Ákos vagy nem tudott erről a szabályról, vagy nem akart megbántani azzal, hogy nem válaszol.

– A bölcsességet és a kitartást jelképezi. Ugyanakkor a hosszú élet, a béke és a boldogság szimbóluma is. Japánban azt tartják róla, hogy tízezer év boldogságot hoz.

– Ezt nem is tudtam. Akkor te egy nagyon boldog ember lehetsz – próbáltam szellemeskedni, de elég bénára sikerült.

– Még nem, de nem is állok messze tőle – felelte sejtelmesen a köztünk lévő távolságot méregetve. Hogy megpróbáljam leplezni a zavaromat, gyorsan ittam egy kortyot a limonádéból, de Ákos ekkor teljesen váratlanul átnyúlt a pohár fölé, és végigsimította az arcomat a hüvelykujjával. A hirtelen érintésre ugrottam egyet, és sikerült magamra lötyyintennem egy kicsit az italból. A jéghideg folyadék becsorgott a melleim közé a ruhám alatt.

– Francba! – kiáltottam fel.

– Jaj, ne haragudj! – kapta el a kezét a férfi, és már nyújtott is egy konyharuhát a háta mögül. – Szólnom kellett volna előtte. Csak volt az arcodon egy kis krém. Biztos felcsapott a gépből keverés közben.

– Semmi baj, tényleg – nyugtattam meg, míg ő szándékosan a másik irányba nézett, amíg magamat törölgettem.

– Szerintem már kivehetjük a hűtőből a sütitket – nyilván elég kínosan érezhette magát, ezért próbálta elterelni a figyelmemet a balesetről.

– Persze. Gondolom, már te is haza akarsz menni. Biztos nem így tervezted az estédet.

– Szó sincs róla. Nagyon örülök, hogy itt vagy. Elég ritkán akad társaságom. A váltótársam elég unalmas figura. Ráadásul ő fele ennyire sem csinos.

Önkéntelenül elmosolyodtam a kedves bókon, és azon, ahogy lesütötte a szemét. Mintha illetlennek tartaná, hogy ilyeneket mondjon nekem. Én viszont idejét sem tudtam már, mikor mondott férfi nekem bármi kedveset.

– Köszönöm. Aranyos vagy. Biztos a barátnőd is értékeli a kedvességéd – jegyeztem meg. Bár ittlétem alatt egyszer sem említette,

hogy lenne valakije, azért jobbnak láttam, ha inkább biztosra megyek.

– Igazából egyedül élek – jött a megnyugtató válasz.

– Komolyan? Egy ilyen helyes fickó, mint te?

– Most te bókolysz nekem? – csodálkozott el.

– Talán – feleltem mosolyogva, és kacéran megvontam a vállam.

– Nem olyan könnyű manapság társat találni – váltott komolyabb hangnemre.

– Ebben igazad van. És mi van a kalandokkal? – kérdeztem, majd minden bátorságomat összeszedve léptem egyet felé. – Gondolom, néha azért csak akad valaki.

A testem ekkor mintha önálló életre kelt volna. Ennyi kedveséget és figyelmet nem kaptam senkitől, Isten tudja, mióta. Nem bírtam betelni vele, és most, hogy tudtam, szabad az út, még többet akartam. Még közelebből.

– Azok sosem végződnek jól – mondta, és a létező legtermészetesebb módon átkarolta a derekamat.

– Szerencséd van, mert én szeretek kockáztatni – hazudtam neki. Valójában még sosem rettegtem ennyire, de már nem volt visszaút. Ajkaink megállíthatatlanul sodródtak egymás felé, és mohón, követelően vették birtokba egymást. Hosszú ideje ez volt az első rendes csókom. Dominik az utóbbi időben legfeljebb csak egy pusztit nyomott az ajkamra munkába menet vagy lefekvéskor. Az együttléteink sem a hosszú előjátékról és a szenvedélyes vágyakozásról szóltak. Néha még azt is nehezen hiszem, hogy ő élvezte, mert miután gépiesen megkefélt, egyszerűen legördült rólam, és már aludt is. Legtöbbször csak akkor mentem el, ha magam gondoskodtam róla.

De akkor, ott, Ákos puha ajkaiban elmerülve a testem perzselő lázban égett, és minden porcikám hiperérzékennyé vált. A férfi keze a derekamról a fenekemre csúszott, és türelmetlenül húzni

kezdte fel a ruhámat. Amint ráeszméltem, mire készül, a mellkasára tettem a kezem, és finoman elhúzódtam tőle.

– Bocsáss meg! – mentegetőzött. Az arcára hirtelen szégyen ült ki, de közben csalódottság is, amiért azt érezte, meggondoltam magam. Egy gyerek néz így, amikor közlik vele, hogy nem lehet több jégkrémet.

– Semmi baj – nyugtattam meg. – Csak félek, hogy bejön valaki.

Tenyérem alatt éreztem a szapora szívverését. Ennivaló édesipari illat lengte körül a ruháját, amitől én is legszívesebben ott helyben nekiestem volna. De aztán körülnézett, és ő is egyetértően bólintott.

– Akkor mi legyen? – kérdezte, de mielőtt válaszolhattam volna, meghallottam a nevem odakintről, még hozzá Dominik jellegzetes mély, dörmögő hangján, amint az egyik alkalmazottól érdeklődik felőlem.

– Ez a férjem – figyelmeztettem Ákost, és szinte végyszóra ugrottunk el egymástól, mielőtt belépett.

– Te még mindig itt vagy, édesem? – kérdezte mézesmázos hangszínt megütve, amit mostanában csak mások előtt alkalmazott. Nem tudtam nem észrevenni, hogy mérlegeli a köztem és Ákos között lévő alig egy métert. A pultnak dőlve próbáltuk a legtermészetesebb beszélgetőpózt felvenni, de az arcomban már nem voltam annyira biztos. Csak reméltem, hogy nem lehet róla semmit leolvasni.

– Igen – feleltem mosolyogva. – Nemrég lettünk kész. Ákos megengedte, hogy segítsek.

Dominik még egy utolsó gyanakvó pillantást vetett Ákosra, aztán lassan végigmért.

– Azt látom. Mindened összekented. Hogy akarsz így hazajönni?

Gyorsan lepillantottam a ruhámra, amelyen valóban ott száradt pár rózsaszín és barna krémfolt, ahol nem ért a kötény.

– Nem érdekes. A kocsiban úgyse látják – vontam meg a vállam. Ákosból közben úgy áramlott a feszült energia, hogy szinte éreztem a rezgéseket a levegőben. Csak azt nem tudtam eldönteni, hogy a harag vagy a félelem táplálja őket. Vagy esetleg mindkettő.

– Épp elég, ha én látom – felelte a férjem, majd odalépett lesegíteni a kötényem, aztán levette a zakóját, hogy rám terítse. Én egy másodperc alatt izzadni kezdtem alatta, és legszívesebben letéptem volna magamról. El nem tudtam képzelni, hogy volt képes abban fonnyadni egész nap, mégis egy szó nélkül tűrtem magamon, nehogy még emiatt is dühös legyen.

– Indulhatunk. Majd a kocsiban leveszed.

– És mi lesz a desszertekkel? – kérdeztem.

– Ugyanaz, ami a többivel. Megeszik a vendégek. Majd elmondjuk nekik, hogy milyen ügyesen segítettél elkészíteni.

Utáltam, amikor így beszél velem. Mint egy óvodással.

– Azért párat hazavihetne – szólalt meg Ákos mögöttem. A hangja határozottnak tűnt, de én kiéreztem belőle, hogy mennyire igyekszik uralkodni magán. Nyilván elég kellemetlen volt neki szó nélkül hallgatni a férjem lekezelő modorát. – Mégiscsak a felesége munkája. Szívesen elcsomagolok párat.

– Nem szükséges – háritotta el Dominik felemelt kézzel. – Nem vagyok valami édesszájú. Alíz pedig úgyis diétázik.

Hosszas, feszült várakozás után a férjem végre belép az ajtón, és én próbálom a legjobb formámat hozni. Mosolyogva szaladok elé,

és átkarolva a nyakát gyengéd csókkal üdvözlöm. Kissé túlzásba is vihetem, mert a tekintetéből rögtön némi gyanakvást olvasok ki.

– Milyen volt a napod? – kérdezem egy kicsit visszafogottabban, ami furcsamód nehezemre esik. Amikor pár órával ezelőtt előbukkant a teszten a második csík, valahogy minden előzetes kételyem ellenére boldognak éreztem magam. Egy másodperc töredéke alatt dőlt el bennem, hogy bárhogyan is alakuljon a jövőm Dominikkal, ez a gyerek megérdemli, hogy megszülessen, és én mindent el fogok követni, hogy boldog legyen. Még akkor is, ha életem legkeményebb időszaka lesz, és halálomig harcolnom kell érte. Soha senki nem árthat neki. Ezt én magam fogom garantálni.

– Csak a szokásos szar – feleli Dominik kimérten, majd átsétál a nappaliba, hogy ledobja a zakóját az egyik fotelbe. – De legalább az egyikünknek jól telt.

Nehéz megmondani, hogy tényleg komolyan gondolja, vagy csak a szokásos szarkazmus részéről. Hátat fordítva nekem oda-sétál a bársecszékhez, és tölt magának egy italt. Ha vacsora előtt iszik, az csak annyit jelenthet, hogy megint történt valami. Pénzt veszített, vagy a szállodával akadtak gondok. Ki tudja? Mostanában mindig volt oka rosszkedvűnek lenni. De biztos vagyok benne, hogyha közlöm vele a nagy hírt, egy csapásra elfelejti, bármi is a baja.

– Nem véletlenül van ilyen jó kedvem – újságolom neki, amikor végre felém fordul egy jó adag whiskyvel a kezében. Lazít egy kicsit a nyakkendőjén, és iszik egy kortyot. A szemét közben kíváncsian rám szegezi a pohár pereme fölött. – Fantasztikus hírem van. Biztos nagyon fogsz neki örülni.

– Akkor ki vele! Hadd halljam! – sürget, miközben szabad kezével magához húz, és hetykén átkarolja a derekamat. Ez az a mozdulat, amikor már fel van csigázva, de annyira még nem, hogy

rendesen át is öleljen. Én azonban biztos vagyok benne, hogy amit mondani fogok, attól egy perc múlva még a szobát is körbetáncolja velem.

Így hát veszek egy mély levegőt, mosolyogva felnézek rá, és kibököm:

– Nem influenza miatt voltam olyan rosszul pár napja. Képzeld, kisbabánk lesz!

Végig az arcát fürkészem. Várom az örömteli reakciót vagy legalább egy mosolyt, de a világon semmi nem történik. Merev faarccal néz le rám, mint aki nem tudja eldönteni, mit szokás ilyenkor mondani.

– Szívem, hallottad, amit mondtam?

– Már hogyan hallottam volna – köpi felém nyersen. Olyan lendülettel kapja el a kezét rólam, hogy az ital is a szőnyegre lötyten, én pedig alig tudom megtartani az egyensúlyom, kis híján eselek.

Ezután minden olyan hirtelen és gyorsan történik, hogy szinte fel sem fogom. Csak azt veszem észre, hogy már a szoba túlsó felén van, a teraszajtó előtt jár fel-alá, mint akivel rosszabbat nem is közölhettek volna.

– Hogy történt ez? – kérdezi, de nem tőlem, hanem a falaktól és a plafontól, amelyek közt örülten kapkodja ide-oda a fejét.

Mivel nem erre a reakcióra számítottam, és pláne nem erre a kérdésre, csak feltartott tenyérral sorolom a tényeket:

– Elmentem a patikába, és vettem egy tesztet, ami pozitív lett. Megmutathatom, ha akarod.

– Nem kell a huygos teszted! – kapja fel még jobban a vizet.
– Tudom, mit jelent kibaszott terhesnek lenni. Én arra vagyok kíváncsi, hogyan lehetséges?

– Micsoda? – most már végképp fel nem tudom fogni, mi a franc baja van, és ösztönösen a hasamhoz kapok, ott, ahol a

képzeletemben még csak babszemnyi méretű kisbabánk lapul a testemben. Biztonságban akarom tudni, de ahhoz meg kell valahogy nyugtatnom a férjemet. – Erre várunk már évek óta, nem emlékszel? Örülnöd kellene.

– Hát pont ez az! Évek óta semmi, és most egyszer csak hirtelen bekapod a legyet. Mégis mi a magyarázatod erre?

– Miféle magyarázatot akarsz? – kérdezem. Nehezen bírom tartani magam, hogy a hangom nyugodt maradjon. – Mire akarsz célozni?

Kizárt, hogy tudjon Ákosról. Mindig nagyon körültekintőek voltunk, és külön gondunk volt a védekezésre. Most mégis azt érzem, mintha azzal vádolna, hogy nem is az ő gyerekét hordom a szívem alatt. Ami persze teljes képtelenség.

Vagy mégsem?

Próbálok felidézni, húzott-e gumit a legutóbb, amikor együtt voltunk, de nem fog az agyam.

– Nem tudom. Mondd meg te! – üvölti felém és elhajítja a whiskys poharat, ami valósággal szétrobban a tapétán. Az apró kristálydarabok szerteszét szóródnak a szőnyegen, miközben borostyánszínű folt öleli körül az újdonsült horpadást a falon. Behúzott nyakkal nézem, ahogy hosszú, vékony csíkok szaladnak lefelé rajta, és a tömény szeszszag azonnal körüleng mindent.

– Ezt most mi a fenéért csináltad? – kérdezem, és akaratlanul is elerednek a könnyeim.

– Ne játszd itt nekem az ártatlant, te kurva! – három nagy lépéssel ott terem előttem. Először azt hiszem, lendületből átugorja a kanapét, de az utolsó pillanatban kikerüli, és megragadja a karom. Olyan szorosan fog, hogy felsikoltok, és előredőlve védem a hasam az érkező ütéstől, amely így a bal mellemet éri. A fájdalom tüzes pokolként robban az ökle nyomán, és most már nemcsak a félelem, hanem gyöttrő kín is hozzájárul a feltörő zokogásomhoz.

Úgy rázza a testem, hogy alig veszem észre, amikor elenged, és a földön kötök ki.

– Ajaj, Alíz! – ingatja a fejét felettem Dominik csípőre tett kézzel. – Most mondd meg, mit csináljak veled?

Lassan odébb mászok tőle, és könyökömre támaszkodva próbálok felkelni. A létező legnagyobb távolságot akarom tudni közte és a kisbabám között. Amint észreveszi, felmarkol a hónom alatt, és talpra ráncigál.

– Nem mondtam, hogy elmehetsz!

– Kérlek szépen, ne bánts! – könyörgök neki. – Gondolj a gyerekekre!

– A gyerekekre, mi? – mondja gúnyosan, és vonszolni kezd kifelé a helyiségből. Útközben megkapaszkodom a bőrfotel támlájában, de izzadt tenyerem lecsúszik róla, és csak annyit érek el vele, hogy pár centit arrébb húzom. A lépcsőnél ismét megpróbálkozom a korláttal, de a fényes lakk semmi fogást nem enged. Dominik olyan erővel húz maga után a lépcsőn, hogy esélyem sincs ellenállni.

– Hova viszel? – kérdezem, és a vállam fölött nézem a távolodó hóféhér bejárati ajtót, ahogy egyre elérhetlenebbé válik számomra a menekülés lehetősége. Érzem, ahogy fokról fokra bukdácsolva jutok egyre közelebb ahhoz, hogy az örült férjem elveszítse maga felett a kontrollt.

Végül mégiscsak Ákosnak lett igaza – gondolom. Hallgatnom kellett volna rá, és akkor már messze lehetnénk. Hármasban a kisbabával. Még azt sem bánná biztos, ha nem az övé. Tudom, hogy így is szeretné, mert ő jó ember. Később lehetne sajátunk is, és testvérekként nőhetnének fel.

– Fel a szobádba – szakít ki Dominik a röpke képzelgéséből, amely olyan tisztán elevenedett meg előttem, mintha tényleg

lenne rá esély, hogy egyszer bekövetkezik. – Míg ki nem derítem, igazat mondasz-e.

– Esküszöm, hogy igaz! Minden szó igaz. Ha a tesztnek nem hiszel, vigyél el egy orvoshoz! Ő majd megerősíti.

Már majdnem fent vagyunk, és én erőn felül igyekszem szabadulni a bilincsként szorító markából.

– Mondtam már, hogy ne játszd nekem a hülyét! Tudod, én mire gondolok. Ideje jobban a körmére nézнем a te kis cukrászodnak.

A jeges rémület úgy fut végig a gerincemen, mint az áram.

Tudja!

Tényleg azt hiszi, nem az övé a gyerek!

Mire ez tudatosul bennem, már rúgja is be előttünk a hálószo-
bánk ajtaját, és egy lendülettel átlök rajta, mint egy zsák krumplit.
A puha szőnyegen landolok, kétrét görnyedve.

Aztán hallom a zár kattanasát, a távolodó lépteit és a bejárati
ajtó csapódását, amely apokaliptikus robbanásként hat a padlóra
tapasztott fülemben. Vészjóslóan tudatja velem, hogy a legcsodá-
latosabb ember, akit valaha ismertem, óriási veszélyben van.